

**Discurs d'investidura del diputat H. Sr. Artur
Mas i Gavarró, candidat proposat a la
Presidència de la Generalitat de Catalunya**

Parlament de Catalunya

20 de desembre de 2010

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta del Parlament.

Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, senyores i senyors diputats.

En compliment de l'encàrrec rebut per la Presidenta del Parlament, em presento davant d'aquesta Cambra per formalitzar la meva candidatura a ser investit com a 129è President de la Generalitat de Catalunya, presentar el programa de govern que l'acompanya, i demanar-los, si escau, la seva confiança.

Si em permeten una breu referència personal, els diré que durant el llarg camí de gairebé 10 anys que m'ha dut fins aquí, fins a aquesta sessió d'investidura, en molts moments m'he preguntat quins sentiments impregnarien el meu esperit.

I avui puc dir que l'únic sentiment que m'acompanya és el de l'agraïment. No hi ha, ni en el meu cor ni en el meu cap, cap racó, per petit que sigui, reservat al ressentiment o a l'esperit de revenja.

Sento un profund agraïment per totes les persones que durant tos aquests anys m'han ajudat a mantenir el rumb de la nostra navegació, i sobretot agraïment al poble de Catalunya que d'una manera clara va disposar recentment una gran dosi de confiança en el nostre projecte.

Compareixo davant de vostès, representants elegits pel poble de Catalunya per els propers 4 anys, amb la mateixa triple actitud que vaig expressar després de conèixer el resultat electoral. Amb la Humilitat de saber-me no pas salvador, sinó simple servidor d'un país i d'una pàtria; amb un gran sentit de la responsabilitat pel pòsit de confiança que ens ha atorgat el poble català i pels reptes de gran calat que hem de saber superar entre tots; i amb una viva esperança plena d'il·lusió i de convicció en un futur millor pels gairebé 7,5 milions de catalans i catalanes als quals aspiro fer un bon servei.

Sé que no puc demanar a la resta de grups que assumeixin en la seva totalitat el programa que ara els presentaré. Si que puc però apel·lar al seu sentit de la responsabilitat per llegir conjuntament el missatge del poble de Catalunya a les urnes i facilitar, en conseqüència, la governació del país. Sóc molt conscient que tot i disposar d'una gran majoria, aquesta no és suficient per si sola, ni per garantir la investidura, ni la posterior governabilitat. Cal, per tant, un exercici constant de diàleg, de recerca de consensos i d'acords. He de dir que em sento còmode amb aquest escenari, com crec haver demostrat amb els nombrosos pactes que hem assolit en els nostres anys d'oposició.

Faig front a aquest debat d'investidura conscient de les enormes incerteses i dificultats que viu el nostre país. La crisi econòmica, clarament no superada; les seves conseqüències socials, manifestades sobretot en l'atur, la precarietat, la pobresa i el risc d'exclusió d'una part significativa de la nostra població; la crisi de les finances públiques, que amenaça el manteniment i l'enfortiment del nostre estat del benestar i dels programes de modernització i competitivitat del nostre país; la crisi de confiança dels ciutadans en les institucions i en la política; la crisi de relació entre Catalunya i l'Estat, evidenciada de manera prou clara amb la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, que obliga a redefinir sobre bases noves l'esmentada relació Catalunya – Espanya; i finalment, la crisi d'actituds i de valors, que va més enllà de la política, que afecta la societat i que ens aboca a una creixent desvinculació entre el legítim interès individual i el necessari bé comú. A tot això ens enfrontem, que no és poca cosa.

Tanmateix, com més grans siguin les dificultats, més estímuls hem de trobar per vèncer-les. En aquest sentit estic fermament convençut que Catalunya tornarà a vèncer en aquests moments difícils de la seva història. Sento, per tant, la necessitat i el deure de subratllar que **tenim un país amb grans actius, en el que hi podem confiar plenament**. Tenim un país que conserva un alt grau de dinamisme i de capacitat d'iniciativa, de ganes de fer coses. Una cohesió interna que altres països més rics del nostre entorn voldrien per ells mateixos. Un país creatiu i amb talent. Una base econòmica molt diversificada i en bona part oberta cap a l'exterior. Un teixit associatiu viu i ben present a tota la geografia catalana. Una cultura i una llengua que segueixen definint la nostra identitat mil·lenària. Centres de formació, en les diferents etapes de l'ensenyament, d'alta qualitat i ben reconeguts. Una base científica cada vegada més sòlida. Una posició geogràfica que ens permet exercir la capitalitat mediterrània. I una personalitat nacional no només capaç de sobreviure, sinó de projectar-se amb força cap al futur, ben empeltada d'aportacions i corrents molt diversos.

Crec en aquest país i en la seva gent. Crec en la capacitat de superació i de fer front a les dificultats. Crec en la força del treball i de la feina ben feta i en l'empenta per emprendre nous reptes i noves responsabilitats. Crec en el talent i en la capacitat creativa que tenim en molts àmbits i que ens fa ser reconeguts arreu. Crec que si aprofitem la força dels nostres actius i la sumem a l'esforç decidit per afrontar i superar els reptes, no solament superarem les dificultats, sinó que en sortirem més forts i més ben preparats.

El missatge de canvi que el poble de Catalunya ens ha donat el passat 28 de novembre, penso que va més enllà de la política o del Govern. **El canvi que aquest país reclama és**

també un canvi d'actituds, de maneres de fer i de valors. Permetin-me, per tant, que abans d'endinsar-me en el programa de govern, els parli de les actituds i els valors amb els que el Govern que aspiro a presidir ha d'enfocar aquest nou cicle que encetem.

Primer. El Govern que aspiro a presidir **serà el Govern de Catalunya, sense cap més element que l'adjectivi o el defineixi.** Un govern per a tots, ens hagin votat o no.

Segon. El Govern que aspiro a presidir serà un **govern transparent i clar**, tant pel que fa a explicar a la ciutadania la difícil realitat que li pertoca gestionar, com per definir i dur a terme les propostes i accions per a fer-hi front.

Tercer. El Govern que aspiro a presidir serà un **govern dialogant, obert a les aportacions de tothom.** Un govern que demana ajut i que vol ser ajudat. Ajudat per part de vostès, els grups parlamentaris que representen la voluntat popular. I ajudat per part de persones destacades de la nostra societat, que poden posar el seu talent i la seva experiència al servei de grans objectius de país.

En aquest sentit, i només a tall d'exemple, els anuncio que he demanat al President del Cercle d'Economia, Sr. Salvador Alemany, i al President del Col·legi de Metges de Barcelona, Sr. Miquel Vilardell, que posin en marxa **Consells Assessors** de format reduït i no retribuïts que ajudin al Govern a la **reactivació econòmica i al creixement**, en el primer cas, i a la **modernització i millora del nostre sistema de salut**, en el segon cas. Consells Assessors que estaran a disposició també del Parlament i als que fins i tot se'ls podrà encarregar gestions i accions concretes en nom del propi Govern.

Quart. El Govern que aspiro a presidir tindrà un **alt sentit institucional.** El meu propòsit és que tot allò que funciona no ha de ser canviat. El nou Govern es sentirà orgullós de tot allò que s'hagi fet bé per part d'anteriors Governos i ho defensarà com a propi.

Cinquè. El Govern que aspiro a presidir estarà compostat per persones d'alta capacitat tècnica i professional. Un **Govern amb la millor gent disponible.** Un Govern que combini experiència i força política amb alta i reconeguda professionalitat.

I sisè. El Govern que aspiro a presidir, amb el President al capdavant donant exemple, es caracteritzarà per la seva **austeritat**, la seva **honestedat**, la seva **cohesió**, el seu **esperit de treball**, el seu **sentit de país** i la seva **capacitat de prendre decisions**, amb un **lideratge ferm, serè i dialogant.**

Passo a partir d'ara a presentar les prioritats del nostre programa de Govern. Procuraré no caure en el detall excessiu, que podria dificultar la comprensió del projecte de fons. En el benentès que en el transcurs del debat respondré a les qüestions més concretes o puntuals que vostès vulguin plantejar.

Per altra banda, em sembla imprescindible de cara a introduir el programa de govern per als propers quatre anys, **mostrar una gran prudència davant el desconeixement sobre la situació financera real del govern de la Generalitat**. No plantejo aquesta reflexió com un retret, sinó com una responsable i necessària expressió de cautela davant de l'actual situació. I per ser conscients, també, de quin és el punt de partida amb el que hem d'encarar el futur. Sé de la bona predisposició de l'actual Govern, i del Conseller d'Economia en particular, per fer un traspàs de poders clar i ordenat. A partir d'aquell moment coneixerem la situació real de les finances de la Generalitat, que haurem de complementar amb estudis propis per arribar a una fotografia final de l'estat de les nostres finances.

Certament imaginem una situació difícil i delicada. Però també **sabem de la fortalesa i del potencial que té la institució de la Generalitat per fer front a la necessitat d'estabilitzar les seves finances**. És per tot plegat que ens obliguem a un exercici de prudència programàtica en presentar els eixos i les accions principals que volem dur a terme en aquesta propera legislatura. No hi vegin en aquest prudència una excusa, sinó un exercici de màxima responsabilitat.

PROGRAMA DE GOVERN

Primer eix – Economia, empresa i ocupació.

El primer i principal objectiu del proper Govern serà aixecar Catalunya econòmicament i lluitar contra la xacra social que representa un atur superior al 17%, que en el cas dels joves de menys de 25 anys arriba al 40%. Reitero el que vaig expressar fa uns mesos: **no podem dir com a país que hem sortit de la crisi econòmica fins que no reduïm, com a mínim a la meitat la xifra d'atur actual**, que tot just ens permetria equiparar-nos a la mitjana europea actual.

Vegin en aquest propòsit de reducció dràstica de l'atur no tant un objectiu de Govern, sinó un objectiu de país. A tots ens pertoca sumar esforços per donar compliment a la primera preocupació de la nostra societat. L'únic camí que ens pot portar a crear ocupació és recuperar el valor social de l'empresa entesa com a cèl·lula bàsica de qualsevol sistema econòmic. L'empresa com a lloc comú del sentit emprenedor, i del sentit professional i del

treball. Ens cal urgentment situar el valor i el concepte d'empresa a dalt de tot de l'escala del prestigi social.

Per fer front a l'objectiu de país de reducció substancial de l'atur, el Govern desenvoluparà un **Pla per a la reactivació econòmica i el creixement**, debatut i, si s'escau, consensuat amb aquest Parlament i amb el conjunt dels agents econòmics i socials. **Davant de l'espiral de la crisi** –disminució del consum, caiguda de l'activitat econòmica i de la inversió, tancament d'empreses, destrucció d'ocupació-, aquest pla hauria de crear el marc que ens permetés **contraposar-hi l'espiral de la prosperitat**, basada en la moderació fiscal, major liquiditat per a les pimes, menor morositat, mesures de competitivitat basades en la triple “i” (innovació, internacionalització i infraestructures), formació per a l'ocupació, i un pla de reformes estructurals tant a nivell català com estatal.

Desenvolupo a grans trets aquestes idees.

Primera. El Govern desenvoluparà una política fiscal que incentivi el creixement econòmic i l'activitat productiva. Només des del creixement econòmic aconseguirem crear més llocs de treball i incrementar els recursos disponibles per a les polítiques públiques. Cal, doncs, **moderació fiscal** si volem créixer econòmicament. Certament cal també reduir els dèficits públics, però és preferible fer-ho gastant millor que no pas pujant els impostos de manera genèrica.

És des d'aquesta perspectiva de moderació fiscal que **s'hauran de revisar de manera progressiva els increments impositius adoptats darrerament pel Govern, i equiparar l'impost de successions i donacions** al d'aquells territoris de l'Estat amb una fiscalitat més favorable a fi d'eliminar qualsevol discriminació entre Catalunya i la resta de l'Estat.

En un sentit més ampli, qualsevol increment de la pressió fiscal ha de ser posterior a la recuperació econòmica, però no anterior com passa ara, dificultant o alentint la pròpia recuperació.

Segona. El Govern ha de fer tot el possible per afavorir una major circulació del diner, posant en marxa un **potent sistema d'aval públics, especialment dirigit a les petites i mitjanes empreses**, que són les que tenen més dificultat per accedir al crèdit. El progressiu **compliment de la llei de la morositat** ha de ser un altre element que permeti alleugerir les tensions de tresoreria de moltes empreses i proveïdors del sector públic.

Tercera. El Govern ha d'utilitzar tots els instruments al seu abast per impulsar un **model econòmic basat en l'estalvi i la inversió, les exportacions, el valor afegit, la formació i les millores de la productivitat** i superar així un model obsolet fonamentat en l'excés

de consum a base de grans endeutaments, la bombolla immobiliària, l'ocupació poc qualificada i un diferencial inassumible entre importacions i exportacions.

Quarta . El Govern ha de donar **prioritat a les polítiques micro que millorin la productivitat** del nostre teixit econòmic. Si volem mantenir i reforçar el nostre benestar cal millorar la nostra productivitat, perquè de no fer-ho ens veurem abocats a pèrdues de benestar col·lectiu.

Polítiques econòmiques micro signifiquen més i millors infraestructures de transport – des del corredor del mediterrani fins a un sistema aeroportuari propi i autònom – que reforcin la nostra capacitat exportadora de bens i serveis. Signifiquen apostes clares de transformació de diners en coneixement – la recerca – i de coneixement en diners – la innovació -, aprofitant al màxim el vigent pacte nacional per la recerca i la innovació, en un moment en el que Catalunya s'ha situat en el mapa europeu i en alguns casos mundial en aquests terrenys de futur.

Polítiques micro signifiquen acompanyar i facilitar la internacionalització del nostre teixit productiu, tenim ben present que la conquesta de mercats exteriors requereix una atenció constant, dinàmica i lliure de burocràcia per part del Govern.

Polítiques micro signifiquen també una bona i eficaç orientació de la formació professional, assignatura eternament pendent a Catalunya, i aposta que es veurà convenientment reflectida en l'organigrama del nou Govern.

Cinquena. El Govern que aspiro a presidir serà un **Govern business friendly**, amic de l'activitat econòmica. Els sectors productius han de veure en el govern un aliat que afavoreix el seu creixement i desenvolupament, enlloc d'un agent que posa traves i dificulta l'activitat econòmica.

Això requereix accions específiques per els **autònoms i les microempreses**, i per a pimes en general. **Infraestructures i centres de suport per a la indústria**, perquè no hem d'oblidar que una part de la recuperació econòmica l'haurem de basar en una clara aposta de relleu industrial.

Accions específiques en el camp de la **construcció i l'habitatge**, sabent que aquest sector no ha de tornar a tenir un pes tan determinant com havia tingut en els anys del boom immobiliari, però sense oblidar que Catalunya disposa d'una base professional i tècnica en aquest sector que hem de saber valorar i aprofitar en el futur.

Accions en l'àmbit del **comerç** amb una **nova Llei general del comerç i dels serveis de Catalunya**, amb l'objectiu d'unificar, actualitzar i completar la normativa actualment

dispersa, per tal de recuperar i potenciar el model català de comerç.

Accions en el terreny del **turisme** com al consolidació de la marca "Catalunya" com a destinació turística, i la creació de la **línia Turisme Futur**, com a sistema de finançament permanent adaptat a les necessitats específiques de les empreses turístiques.

Accions en el **món agrari i ramader** aplicant els **acords del Ple monogràfic** celebrat el passat mes d'abril d'enguany. Per exemple, estimulants mesures d'acompanyament per a la implantació de les polítiques ambientals en l'agroindústria, introduint un règim simplificat per a la legalització ambiental d'instal·lacions de petita dimensió o situada en municipis rurals, o defensant el sector agrari català davant les institucions europees. En definitiva, situant la pagesia com un sector estratègic del nostre país.

Amb la mateixa fermesa i actitud cal també defensar el **sector pesquer** amb el compromís –entre d'altres- de desenvolupar mesures de suport a la comercialització dels productes de la pesca de casa nostra.

Accions específiques, també, per anar consolidant sectors amb gran potencial de cara al futur i amb una identificació clara amb el territori català, com poden ser les indústries culturals, la indústria de la salut, la indústria agroalimentària i la indústria del disseny.

Aquestes són accions i prioritats que han d'ajudar a fer realitat *l'espiral de prosperitat* que els indicava, i donar sortida a la recuperació econòmica de Catalunya.

Segon eix - Educació

L'objectiu fonamental del segon eix de l'acció de govern que els proposo és **fer front al fracàs escolar**. No podem parlar d'una educació de qualitat fins que no reduïm notablement les actuals xifres de fracàs escolar, com a mínim també fins a la meitat. I ho hauríem de poder fer en els propers 8 - 10 anys.

Catalunya pot aspirar a ser un dels països de referència en matèria educativa. Tenim un **bon punt de partida**: una **tradició docent de bon nivell** i uns **professionals de l'ensenyament** amb una **gran potencialitat**. Tenim, a més, la **lleï catalana d'educació**, un pacte de país elaborat per una majoria sòlida d'aquest Parlament, i que faig personalment meu. Una llei que ens ha de permetre posar el focus en els resultats del sistema educatiu i oblidar, per exemple, l'anacrònic i paralitzant debat sobre la titularitat de les escoles. Tots els centres escolars, amb independència de la seva titularitat, són i han de ser un servei d'interès públic.

És fonamental la implicació de tots els agents educatius en aquesta gran tasca que és fer

de l'educació un dels referents per a un país de qualitat. L'educació anticipa el futur i cohesiona la societat. Per a que l'ascensor social funcioni a Catalunya cal que l'educació funcioni millor. Si l'ascensor social s'atura, Catalunya perdrà un dels seus grans trets d'identitat.

Convé també recordar que la millora de l'ensenyament no descansa exclusivament, ni tan sols principalment, en abocar més recursos econòmics. Tothom sap que en el context actual i en el curt termini serà pràcticament impossible gastar o invertir més diners. La manca de recursos, però, no pot ser l'excusa per aturar reformes que afecten més el model d'ensenyament que el pressupost. La clau de la millora de l'ensenyament rau precisament en la millor evolució i orientació del model.

Les reformes i prioritats que entenem com a principals es poden resumir en les següents:

Primera. Formació de mestres i concentració de recursos a fi de **detectar precoçment el fracàs escolar**, procurant que quan aquest es detecta no sigui ja massa tard per actuar a temps.

Segona. Actuar si cal sobre el currículum per fer de la **competència lectora un punt central** de la lluita contra el fracàs escolar. El mateix raonament serveix per a l'expressió oral i escrita, la capacitat de càlcul i de raonament matemàtic, i l'aprenentatge de llengües estrangeres.

Tercera. Garantir que els **mestres** siguin la **pedra angular del sistema educatiu**. Necessitem bons mestres i ben formats per fer possible el gran repte de combatre el fracàs escolar i millorar significativament la qualitat del nostre ensenyament. Ens cal també descomprimir el sistema escolar de burocràcia inútil, controls de tota mena i canvis de criteri constants i contradictoris, procurant que els mestres facin de mestres i no de buròcrates.

Quarta. Cada **centre** ha de ser un bon centre. Això requereix **autonomia real** per poder prendre decisions i administrar recursos.

Cinquena. Garantir el dret a l'educació en un marc de llibertat, on es faci realitat el model educatiu d'interès públic basat en la corresponsabilitat entre famílies i administració, i s'eviti la delegació de responsabilitats de la les primeres cap a la segona. La família i els pares són els primers responsables de l'educació dels seus fills i, en conseqüència, han de disposar de **major llibertat a l'hora de triar el centre educatiu** dels seus fills.

Sisena. Garantir a través dels currículums escolars el **domini ple del català, el castellà i l'anglès en finalitzar l'etapa educativa**. El **català**, però, com a llengua pròpia, serà la

llengua emprada normalment com a **llengua vehicular, d'aprenentatge i de relació escolar** en totes les etapes i en tots els centres. Aquest ha estat el model que tots aquests anys ha facilitat tant l'aprenentatge de les dues llengües oficials, com ha actuat de garant de la cohesió social. Aquest és un model socialment just i nacionalment necessari. Model que ha rebut diversos reconeixements internacionals per la seva efectivitat en assolir els seus objectius. L'aposta del Govern que aspiro a presidir serà per a **una escola catalana i uns alumnes trilingües**.

Abans de tancar l'eix destinat a l'educació permetin-me fer una breu referència a la universitat. La **universitat** ha d'esdevenir un dels agents clau que possibiliti que la **propera dècada sigui la dècada del coneixement a Catalunya**. Una universitat que ha de fer una clara aposta per l'Espai Europeu d'Educació Superior i de Recerca, per la qualitat formativa i per una projecció internacional del sistema català i de la marca Universitat de Catalunya. Aquesta **aposta** també **quedarà reflectida en l'organigrama del nou Govern** que proposaré si resulto investit President de la Generalitat.

Tercer eix – Sanitat

El **model sanitari català** és un model d'èxit que **cal preservar**, i per tal de fer-ho ens cal apostar per un model d'interès públic i de qualitat – que inclogui el tractament de la malaltia, la prevenció, la promoció de la salut i dels hàbits saludables, la rehabilitació, l'assistència i la recerca – i basat en els **principis d'universalitat, assistència de qualitat, equitat, solidaritat i sostenibilitat**.

Catalunya ha sabut construir un dels millors sistemes sanitaris d'Europa, i per tant, del món. Es tracta, però, d'un sistema fortament tensionat que requereix d'algunes reformes per no perdre qualitat.

Primera. Centres de salut més autònoms en la seva gestió, alliberats de les càrregues burocràtiques actuals, clarament excessives. La Generalitat ha de planificar serveis, garantir drets, controlar i avaluar qualitats i resultats, i vetllar per un sistema de salut just i equitatiu. Aquesta responsabilitat no és delegable, però tampoc pot ser l'excusa per retallar la capacitat d'autoorganització i autonomia dels centres de salut.

Segona. La sanitat és un element d'interès públic, el que no implica, però, que el que presta el servei hagi de ser necessàriament l'administració. Cal **buscar les millors fórmules de gestió amb independència de la titularitat del servei, i responsabilitzar els professionals d'aquesta gestió**.

Tercera. Decidir com a país i per ampli consens quin **catàleg de serveis** podem garantir i

quin no, ja que el sistema està tensionat pel fet que en deu anys s'han fet més d'un milió de targetes sanitàries noves.

Quarta. Flexibilitzar les condicions de jubilació dels metges, de manera voluntària, a fi d'aprofitar les altes capacitats professionals de metges amb llarga experiència.

Cinquena. La clau principal del nostre sistema sanitari són els seus professionals. Metges, infermeres, farmacèutics, personal auxiliar han d'implicar-se en les millores de gestió, promoure la formació continuada i l'intercanvi de coneixements.

Sisena. En un moment en que el sistema sanitari de provisió i finançament públic està immers en les dificultats pròpies d'una situació econòmica i pressupostària complicada, el Govern ha de prendre **mesures que permetin el manteniment d'un sistema complementari, no alternatiu, d'assegurament privat.**

Setena. Ens caldrà revisar com a país la manera d'accedir als **estudis de medicina**, perquè no té sentit que alumnes amb vocació de ser metges i amb bons expedients acadèmics no puguin ni tan sols accedir a les facultats de medicina.

Vuitena. Convé racionalitzar bé les **inversions futures** en el sistema sanitari, no duplicant serveis d'alta tecnificació i aprofitant bé l'àmplia oferta avui existent.

El Govern que aspiro a presidir **no és partidari del copagament** a la sanitat. Els principals usuaris del sistema són els jubilats i la pensió mitjana és de 900 euros al mes. El copagament afectaria a la part més vulnerable de la població. Es buscaran mesures alternatives realment destinades a superar els actuals abusos en la demanda del sistema sanitari.

Vull finalitzar aquest tercer eix fent referència a la **investigació biomèdica i biotecnològica i a la recerca en tecnologies de la salut.** La recerca ha de ser un dels motors de modernització del sistema productiu del país. En aquest sentit, el Govern potenciarà la bioregió com un dels motors de dinamització econòmica del país, en col·laboració amb la indústria i els centres de recerca existents.

Quart eix – Polítiques socials i de família.

La nació comença amb les persones. I són i seran les persones, el seu desenvolupament i el seu benestar, la principal preocupació i responsabilitat del Govern que aspiro a presidir.

Aixecar el país des del punt de vista econòmic i educatiu és la millor inversió en polítiques socials. És sembrar la base que ha de permetre garantir i millorar l'Estat del Benestar.

Crear riquesa és el millor mitjà per poder redistribuir de manera més justa els

recursos disponibles. La dita catalana és prou clara: d'on no n'hi ha, no en raja. Només si aconseguim que el país recuperi un ritme econòmic suficient i sostingut, podrem mantenir i millorar el nostre Estat del Benestar.

En l'actual context de forts desequilibris en les finances públiques, no serà possible incrementar en el curt termini els pressupostos destinats a polítiques socials i de família. Tanmateix, un compromís ha de quedar molt clar: qualsevol millora de les nostres finances ha de tenir un efecte immediat i directe en **augmentar el pes de les polítiques socials fins arribar al 55% sobre el pressupost de la Generalitat**, que havíem assolit en altres moments.

Conjuntament amb l'increment del nivell de despesa en polítiques socials, en aquest quart eix de l'acció de govern voldria que es visualitzés també com a prioritat cabdal la **promoció de la família i de la natalitat**. La família és la cèl·lula bàsica de la societat. Si no garantim una organització de la nostra societat en base a famílies sòlides i estructurades, minvarà la nostra cohesió social, i més en moments de dificultat com els actuals. Els reconec que seria voluntat del Govern que aspiro a presidir el compromís de garantir de manera immediata estendre més enllà dels tres anys els ajuts directes a les famílies amb infants, però cal ser conscients que no podrem aplicar aquesta mesura fins que es torni a crear riquesa en termes reals.

Altres accions a tenir en compte en el camp del benestar social:

Primera. Tenim intenció de desenvolupar un **marc legal propi d'autonomia personal**, el que en podríem dir una **lleï d'atenció a la dependència catalana**. El Govern de la Generalitat és el responsable principal de vetllar pel benestar dels seus ciutadans, i no ha de delegar fora de Catalunya aquesta competència. I, sobretot, el Govern de la Generalitat ha de demostrar una especial sensibilitat vers totes les persones amb discapacitat, tant psíquica com física, i la seva integració social.

Segona. Fixar com a objectiu de país la **inclusió social i la lluita contra la pobresa**, en un moment en el que tenim més persones excloses en situació de marginació o de pobresa creixent.

Tercera. Li correspon a l'administració garantir els drets, la qualitat, l'accés a les prestacions, l'equitat i la planificació dels serveis. Podem i hem de fer, però, la **gestió dels serveis corresponsablement amb el teixit d'entitats d'iniciativa social i empreses** del nostre país. El tercer sector cívico-social està cridat a jugar un paper clau en aquest àmbit.

Quarta. El suport a la infància, la joventut i la gent gran.

Els infants són el futur d'un país i han de tenir garantides les necessàries mesures de prevenció i protecció, especialment aquells que tenen una major situació de risc.

Els joves són un col·lectiu especialment maltractat per la crisi, amb unes xifres d'atur del 40% que dificulten la seva emancipació i l'accés a la vida adulta en igualtat de condicions. Un país que no inverteix en els seus joves està hipotecant el seu futur. El Govern haurà d'invertir en el que són les preocupacions bàsiques dels joves: feina, formació i habitatge assequible.

Les societats occidentals, i Catalunya no n'és una excepció, veuen com s'incrementa progressivament el nombre de persones grans que les conformen. Persones grans que gràcies als avenços mèdics tenen cada cop millors condicions de vida i viuen més anys. Necessitem una participació activa de la gent gran a la societat i aprofitar tot el coneixement i experiència que han acumulat al llarg de la vida.

Cinquena. Les diferències de religió, sexe, raça i orientació sexual, entre d'altres, no han de suposar en cap cas una desigualtat, i l'únic camí per aconseguir-ho és el respecte a aquesta pluralitat i l'establiment d'una **xarxa transversal que garanteixi la igualtat d'oportunitats** en tots els camps del desenvolupament personal i professional.

Sisena. Catalunya és i ha estat sempre un país d'acollida i integració. El somni català es conforma a partir de la voluntat de crear una comunitat de destí i no d'origen. Per reforçar la cohesió social ens cal la integració de les persones nouvingudes, amb drets i deures. **S'han desenvolupat bones eines com el Pacte Nacional per la Immigració i la Llei d'acollida, a les que ara caldrà donar compliment.**

Vull fer una breu referència per acabar aquest eix de l'acció de govern al món de l'esport. La practica de l'esport afavoreix la salut i la socialització i és alhora una eina important per la cohesió. El Govern que aspiro a presidir garantirà el **suport a les entitats i clubs que fomenten la pràctica de l'esport**. I des de la pròpia presidència de la Generalitat es tutelarà la política esportiva, atenent el relleu que cal atorgar-li com a país.

Cinquè eix – Seguretat.

Un major nivell de seguretat suposa un nivell més alt de benestar, de llibertat i de qualitat de vida.

La política de seguretat serà una de les prioritats clares del Govern que aspiro a presidir. Una política de seguretat efectiva és aquella que assoleix els seus objectius sense ser

notícia constant. Cal que les anècdotes en matèria de seguretat deixin de ser referent constant a l'opinió pública i que el prestigi i la tasca ben feta dels cossos de seguretat i emergències siguin l'element més destacable d'aquests en el futur.

La política de seguretat del Govern vindrà definida per dos elements clau:

Primer. Tolerància zero amb la delinqüència i lluita ferma contra el crim organitzat, el tràfic de drogues prop de les escoles, i el vandalisme antisistema. En aquest sentit, és clau que la capital del país, Barcelona, deixi de ser notícia arreu del món com a capital de referència de la transgressió i que establim mesures clares que posin fre de manera efectiva a la multireincidència. La darrera reforma del codi penal ens dóna una clara oportunitat que volem aprofitar.

Segon. Ens proposem **recuperar el prestigi i l'autoestima del cos de la Policia de la Generalitat – Mossos d'Esquadra.** Després d'uns anys difícils per al cos, el Govern que aspiro a presidir vol fer de la confiança i el respecte vers la policia el referent de la seva actuació. S'acabarà immediatament amb les actituds de dubte i de qüestionament permanent del cos dels darrers anys. Tal i com ja vaig anunciar al seu moment, si sóc investit President una de les primeres accions que ordenaré serà la **supressió del denominat Codi Ètic** dels Mossos d'Esquadra. Un codi deontològic és sempre necessari i oportú en qualsevol professió. El que és un error inexcusable és pretendre'n la seva imposició des d'un Govern, i més encara si és contra la voluntat dels professionals a qui va destinat.

Definits els dos elements clau en matèria de seguretat no vull tancar aquest eix de l'acció de govern sense fer referència a la gestió d'emergències i del trànsit.

El Govern que aspiro a presidir implementarà un sistema de gestió integral d'emergències i dotarà dels mitjans necessaris al cos de bombers, tot donant **compliment a les recomanacions de la comissió d'investigació parlamentària del foc d'Horta de Sant Joan.**

Com tot govern, reduir la sinistralitat a les carreteres catalanes serà una prioritat en matèria de seguretat viària. Es milloraran les mesures destinades a reduir les situacions de risc, i donant compliment al que hem anat defensant els darrers anys, **s'eliminarà la limitació horària indiscriminada dels 80 km/h en les àrees d'accés a Barcelona.**

Sisè eix – Política territorial i sostenibilitat.

Apostar per l'**equilibri territorial**, construir les **infraestructures** necessàries i garantir la **sostenibilitat** dels nostres recursos naturals, són els **tres pilars** que proposo per dur a terme una política territorial moderna i ajustada a les prioritats del nostre país.

Només amb un **país equilibrat territorialment** es garantirà l'accés als serveis en igualtat de condicions per a tots els ciutadans, amb independència del seu lloc de treball o de residència. I només la presència d'activitat econòmica arreu és garantia d'aquesta igualtat territorial. En aquest sentit, el proper Govern haurà d'actuar de tal manera que no s'escapi activitat econòmica del país, facilitant la feina dels que volen invertir, sempre que sigui compatible amb la realitat de cada territori.

Necessitem més que mai un país en xarxa, totalment lligat, ben connectat pel fa al transport de persones i mercaderies, a l'aigua, a l'energia, i també respecte les tecnologies de la comunicació. És per això que també vull assumir el **compromís de promoure totes aquelles infraestructures que el país necessita**, prioritzant aquelles que ofereixin un millor rendiment en termes de creixement econòmic.

Situades aquestes prioritats –equilibri territorial i construcció de les infraestructures necessàries-, entrats com estem al Segle XXI, seria d'una gran irresponsabilitat no situar també com a prioritat en la política territorial la necessària sostenibilitat del nostre medi natural i, si m'ho permeten, de tot allò que impulsem o fem. **La sostenibilitat** no pot ser només una etiqueta, sinó que **ha d'impregnar tota l'acció del govern** i, si fos possible, de tota la pròpia societat. És per això que els proposo **passar pàgina a la guerra de banderes o etiquetes**, i fer de la sostenibilitat un **objectiu que combini** amb encert i eficàcia la **preservació del nostre medi natural**, creant un **nou ecologisme del fer** que permeti **garantir el creixement econòmic** que ens cal avui, i el futur que volem per demà.

Situades les grans prioritats, passo a esmentar algunes accions més concretes.

Primera. Disposem avui de les eines necessàries per trencar les barreres d'espai i temps: les **tecnologies de la comunicació i la informació**. Tecnologies que permeten que el talent i la creativitat puguin pesar més que el lloc físic on es desenvolupa l'activitat. Per això estimularem mesures per **garantir l'accés en igualtat de condicions** a aquestes tecnologies arreu del territori.

Segona. Tan important com la inversió i construcció d'infraestructures, ho és la seva gestió. De poc hauran servit les inversions milionàries en infraestructures d'aquests

darrers 10 anys si no som capaços de gestionar-les d'acord amb els interessos i prioritats del nostre país. Aquesta reflexió val particularment per les infraestructures com l'aeroport de Barcelona o els altres aeroports de Catalunya, els serveis de trens de totes les característiques, els ports de Barcelona i Tarragona, etc. **La gestió de totes aquestes infraestructures s'ha de fer des de Catalunya i pensant en Catalunya.** Aquest és el compromís i l'aposta del govern que aspiro a presidir.

Tercera. Es garantirà la connectivitat i l'accés a tot el territori de l'aigua i l'energia. Catalunya no és una illa que pugui romandre al marge de les xarxes d'aigua i d'energia. L'aigua cal anar a buscar-la allà on hi ha excedents i sigui menys costós energèticament portar-la. I respecte l'energia necessària per activar el nostre país econòmicament, cal anar cap a un model energètic més àgil, més net, més eficient i més respectuós amb el canvi climàtic. Cal apostar per reduir la dependència dels combustibles fòssils costosos i contaminants, a través d'un major pes de les energies renovables – que sigui compatible amb l'estructura de costos del teixit productiu, a fi de no perjudicar la capacitat de competir – i a través de millorar l'eficiència en la utilització de l'energia amb mesures d'estalvi. En aquest sentit **s'impulsarà una política fiscal verda** que incentivi a les empreses a invertir en aprofitament d'aigües, reciclatge de residus, estalvi i eficiència.

Permetin-me una breu referència a les **polítiques d'habitatge**. La política d'habitatge s'integrarà en l'àmbit de la política territorial i haurà de fer front de manera prioritària a la sortida de l'estoc d'habitatges sense vendre ni llogar, clarament excessiu en moltes poblacions catalanes. I al mateix temps concentrar els recursos disponibles en l'àmbit del lloguer i de la rehabilitació.

Setè eix – Administracions.

Actualment, l'administració de la Generalitat representa aproximadament un 20% del PIB català. Amb aquest volum sobre el total de l'economia, l'administració no pot quedar al marge de les grans reformes que s'han de dur a terme en tots els àmbits. No s'entendria que des de la política es prediquin reformes per a tots els sectors, excepte per aquell sobre el que en som directament responsables. Govern i Parlament han d'assumir que no poden defugir fer front a la gran **reforma** pendent, la de **l'administració i la de la funció pública**, tot i les limitacions que encara tenim a nivell de marc legal.

La reforma que els proposo s'ha de fer comptant amb els actius interns de la mateixa administració: un gran nombre de professionals d'alta qualificació i un know-how acumulat que hem de saber aprofitar. L'objectiu que perseguim és una administració amb bona capacitat de resposta, tràmits més senzills i menys burocràcia. He parlat sovint d'una triple

“a”, que ha de caracteritzar el funcionament de les administracions: austeritat, apurament i agilitat.

Creiem en una **administració austera**, per això en el proper Govern hi haurà una reducció d'**un 20% del nombre de departaments** – màxim 12 en lloc dels 15 actuals -, i una reducció d'alts càrrecs i personal de confiança d'un mínim del 25%. I també proposo **reduir entre un mínim d'un 15 i un 25% la despesa en informes, estudis tècnics, campanyes institucionals, despeses de representació, publicitat i protocol**.

Les polítiques d'austeritat han d'anar acompanyades d'altres que amb el pas del temps vagin apurant l'estructura de la Generalitat, que ha crescut en excés. En aquest sentit, caldrà no cobrir les baixes per jubilació – excepte en serveis bàsics -, i redimensionar a la baixa molts organismes autònoms, empreses i consorcis de l'administració, fusionant entitats per evitar duplicitats i eliminant aquelles que no siguin estrictament necessàries. També caldrà impulsar la concertació de serveis per part de la Generalitat, aprofitant la llarga i rica tradició d'entitats privades i teixit associatiu del nostre país.

Volem una **administració àgil**. Ens comprometem a no aprovar **cap regulació nova que no comporti, com a mínim, l'eliminació d'una d'antiga, i si poden ser dos millor**. L'objectiu han de ser menys normes, més ben fetes i més fàcils de complir. Una administració àgil vol dir una administració col·laboradora i facilitadora de l'activitat, i amb empleats públics més formats i més incentivats.

La **fórmula de bon govern** que volem per a l'administració catalana es defineix amb més lideratge i menys burocràcia. Més austeritat i menys despesa inútil o supèrflua. Més llibertat i menys dirigisme. Més protecció i menys control.

Permetin-me tancar aquest setè eix de l'acció de govern fent una breu referència al **model d'organització territorial**, a l'**administració de justícia** i a la necessitat d'una **nova llei electoral**.

Catalunya ha de tenir una **organització territorial pròpia**, procurant superar l'actual divisió provincial del S. XIX, consensuada amb el territori, i que **no suposi un augment de costos i de nivells administratius per als ciutadans**. A Catalunya no hi caben més nivells d'administració. També caldrà desenvolupar les lleis de governs locals, de finançament local i la de l'Aran per desplegar el règim jurídic especial previst a l'Estatut.

L'**administració de justícia** ha d'estar configurada com un bon servei públic per als ciutadans. Seran prioritats l'impuls del Consell de Justícia de Catalunya com a òrgan de govern descentralitzat del Poder Judicial i amb totes les funcions per poder acostar la

justícia al ciutadà, així com l'assumpció de les plenes competències sobre els mitjans materials, les oficines judicials i els òrgans i els serveis de suport. Així mateix l'esforç inversor de futur caldrà focalitzar-lo sobre la millora del sistema que poden suposar les tecnologies de la informació i de la comunicació.

Per lluitar contra la desafecció necessitem també una administració més transparent i més propera a la ciutadania. El Govern que aspiro a presidir buscarà aconseguir el consens necessari per elaborar una **Llei electoral de Catalunya**, que afavoreixi l'apropament de la política a la ciutadania i garanteixi l'adequada representació del conjunt del país.

De la mateixa manera caldrà modificar la Llei de Consultes via referèndum aprovada a la darrera legislatura, a fi de facilitar la participació ciutadana sense necessitat d'intervenció dels poders públics estatals.

Vuitè eix – Nació.

La defensa, millora i creixement de l'**autogovern**, el desenvolupament d'una política activa de defensa i promoció de la **llengua i la cultura catalanes**, així com garantir la **projecció exterior** del nostre país, són els objectius principals que el Govern que aspiro a presidir desenvoluparà en matèria d'autogovern i identitat.

Pel que fa a l'autogovern, volem aconseguir **noves cotes de sobirania** per a Catalunya, **mitjançant tots els mecanismes que tinguem a l'abast**. Per exemple, començant per la potencialitat que li queda a l'Estatut després de la sentència del Tribunal Constitucional. Renegociant amb el govern de l'Estat tots aquells traspassos que no s'han tancat correctament. I també, exigint i fent possible el compliment íntegre del que se'ns deu de la Disposició Addicional Tercera de l'Estatut en matèria d'inversions en infraestructures.

La política lingüística tindrà com a principal objectiu avançar cap a la **plena normalització del català** amb accions com el desplegament del reglament de la Llei del Cinema, o reforçant el paper de la Televisió de Catalunya com a motor del sector audiovisual en català.

La cultura és el nervi de la nació. És l'element central que la vertebrava i la defineix. De la cultura emana el sistema de valors propis que ens caracteritza com a poble i ens permet interlocutar, en igualtat de condicions, amb la resta de cultures d'arreu del món. **Des del punt de vista cultural, podem i hem d'actuar com un país independent.**

Tanmateix, es fa necessari per dignificar i potenciar la nostra cultura afavorir la tasca dels creadors, desenvolupar nous públics, estimular la professionalització, la industrialització i

la internacionalització dels diferents actors i agents culturals. I donar valor com a gran factor d'identitat, cohesió i integració a la nostra cultura popular i tradicional.

Un país que vol ser present al món global ha de vetllar per la seva projecció i **desenvolupar una política de relacions exteriors** que promogui la màxima integració possible de Catalunya al món, la presència en els fòrums econòmics, en els diferents organismes i comitès de treball de la Unió Europea i en altres organismes internacionals, com la UNESCO.

El futur Govern té com a objectiu irrenunciable situar Catalunya la món. Situar-la econòmicament, culturalment, turísticament, nacionalment, i políticament. Donar a conèixer la realitat catalana arreu i procurant aprofitar el nostre potencial de capitalitat mediterrània per projectar-nos al món no com una regió perifèrica d'Espanya sinó com una Nació central del sud d'Europa, ròtula entre les riberes sud i nord del mar Mediterrani.

El gran repte de país – obrir la transició catalana basada en el dret a decidir, amb el Pacte Fiscal com a primer objectiu.

Presentats els vuit eixos principals sobre els que girarà l'acció del govern que aspiro a presidir, vull fer una reflexió i específica sobre el repte històric de país que ens cal afrontar en els propers anys.

La Catalunya d'avui és fruit del fil roig de moltes generacions que han maldat per construir una nació amb progrés econòmic i social, i amb capacitat d'autogovern. És des d'aquesta perspectiva que va néixer i es va forjar l'acord de l'Estatut del 2006, que va ser validat directament pel poble de Catalunya, i que pretenia renovar la relació amb l'estat espanyol a partir del reconeixement nacional de Catalunya i del salt en l'autogovern i el finançament.

És així que la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut té una dimensió també històrica per a tots nosaltres. Negligir-ho i voler-la situar en el terreny purament anecdòtic, no només seria un error, sinó que seria donar l'esquena a la veu democràtica del poble català.

S'ha constatat, tal i com van dir clarament alguns pares de la Constitució, que el pacte constitucional entre Catalunya i l'Estat tal i com el llegeix l'actual Tribunal Constitucional, no dona més de si. El Tribunal Constitucional ha tallat de soca-rel qualsevol possibilitat de fer evolucionar Espanya cap a un estat plurinacional. Catalunya ha d'entendre que Espanya vol seguir sent una sola nació amb un sol Estat. I no sembla que res la faci canviar d'aquest propòsit. Hi té el seu dret i s'ha d'assumir. Tanmateix Espanya també ha

d'entendre que Catalunya i el poble català no defalliran, com no ho han fet al llarg de la història, en la defensa del seu autogovern i les seves llibertats. Ens cal, per tant, forjar el nostre propi camí de futur, ens cal canviar i començar un nou camí.

Val a dir que el nou camí ja el va marcar el poble de Catalunya en la manifestació del 10 de juliol amb el lema "*Som una Nació, nosaltres decidim*". I, sobretot, l'ha marcat amb el resultat de les eleccions del passat dia 28 de novembre.

Igual que Espanya va fer la seva transició democràtica un cop acabada la dictadura franquista, Catalunya ha d'encetar la seva transició nacional. Parlo de transició, no de revolució. I com tota transició cal fer-la de manera democràtica, pacífica, i a base de grans consensos interiors.

En aquest sentit el dret a decidir aconsella, i de fet, requereix, que els temes sobre els quals s'exerceixi descansin sobre majories àmplies qualificades o reforçades, amb la finalitat de donar a la decisió tota la legitimitat i la força necessàries. I també d'evitar dividir la societat en dues meitats, amb el risc de fractura social i nacional que això comporta.

El dret a decidir dels catalans enfonsa les seves arrels en les conviccions i en les creences més genuïnament democràtiques. El dret a decidir d'un poble és l'exercici de la democràcia en estat pur. A quin demòcrata li fa por això? A quina persona amb principis democràtics sòlids i ben fonamentats li pot fer basarda que la democràcia es manifesti amb naturalitat? Si Catalunya és una nació, i ho serà mentre els catalans ho vulguin, i no és simplement una derivada o un subproducte constitucional, els catalans tenen, tenim, el dret democràtic a decidir el que més ens convé com a poble.

És responsabilitat d'un President i d'un Govern no tancar les portes als anhels d'un poble, així com evitar fractures internes i portar-lo a la frustració. Per tant, proposarem com a gran repte per als propers anys en el camí de la transició catalana que iniciem, basada en el dret a decidir, la definició d'un model propi de finançament per a Catalunya: el Pacte Fiscal.

La demanda d'un model de finançament més just per a Catalunya genera grans consensos en la societat catalana. I consensos transversals entre els electors de les diferents formacions polítiques d'aquest Parlament. Aprofitem la força que neix de la reclamació justa dels nostres conciutadans per assolir el Pacte Fiscal que ens permeti decidir sobre els recursos que nosaltres mateixos generem com a país i com a societat.

Aquest gran repte de país no pot afrontar-lo un govern en solitari, ni tant sols un Parlament. Cal sumar-hi tots els agents socials, la societat civil organitzada i la majoria de

la ciutadania al costat. La força de la unitat és el nostre principal actiu davant d'una demanda que sabem justa i necessària.

Estem oberts a acordar amb vostès la millor manera de forjar un acord intern a Catalunya d'àmplia base per plantejar amb tota la força la demanda del pacte fiscal que permeti gestionar a la Generalitat els recursos que es generen a Catalunya. Un pacte fiscal inspirat per tant en els models de concert o conveni econòmics.

La nostra proposta es podria resumir així:

- Aprofitar l'any 2011 per bastir a Catalunya els acords interns necessaris, com més amplis millor.
- Treballar de manera discreta per no reproduir la discussió fatigant de l'Estatut. La ciutadania no entendria que aquest fos l'únic tema de debat prioritari en aquest Parlament.
- Plantejar el pacte fiscal acordat a Catalunya al proper govern central, en el moment de la seva constitució després de les properes eleccions a corts generals.
- Condicionar la nostra política d'estabilitat i governabilitat a Madrid a la consecució del pacte fiscal.

Els parlava, en el punt anterior, del fil roig de la història mil·lenària de Catalunya, de la que nosaltres en som hereus i continuadors.

Tanmateix, les nacions les fan dones i homes concrets. Els líders només són aquells que interpreten el sentit de cada moment històric, els que troben el camí escoltant amb atenció el batec de la societat. Jo vull escoltar el batec d'avui perquè em sento hereu de tots els que m'han precedit en el lideratge del país. Em sento hereu d'Enric Prat de la Riba (forjador de la primera administració catalana, per minsa que fos, des del 1714), de Francesc Macià (el President estimat, idealista, que va saber captar la realitat sense renunciar als ideals), de Lluís Companys (el president afusellat pel fet de ser President de Catalunya), de Josep Irla (el president de la resistència), de Josep Tarradellas (el president de la continuïtat, del retorn i de la recuperació de la Generalitat), de Jordi Pujol (el president constructor de la Catalunya moderna, promotor del respecte i del bon nom de Catalunya), de Pasqual Maragall (el president del nou Estatut) i de José Montilla (el president que exemplifica l'èxit del model català d'integració). De tots ells n'agafo el millor, de tots ells en vull preservar el llegat més valuós. A tots ells els hem de donar les gràcies per haver dirigit el país i servit la seva gent. Jo, humilment, vull continuar fent camí.

Tots els presidents que he esmentat són fites en el fil roig del catalanisme que ha construït la nació. El catalanisme ha estat el principal factor de modernitat de la Catalunya contemporània. Malgrat els forts cops de vent i de mar que han fet escorar i alguns cops embarrancar el vaixell de la nostra història, la vitalitat del catalanisme ha proporcionat a la gent una brúixola i un mapa molt valuosos.

Ara ens toca a nosaltres, dones i homes de començaments del segle XXI, de fer servir la brúixola amb encert i tornar a mirar el mapa per avançar. I començar una nova singladura, aprofitant els vents favorables que puguem trobar.

Catalunya és una idea en moviment. Catalunya és una idea construïda amb els somnis, els anhels i el treball de dones i homes concrets, una idea viva perquè ha estat assumida i sostinguda per diverses generacions fins al dia d'avui. Catalunya segueix essent Catalunya perquè els catalans, malgrat el nostre poder limitat, hem tingut i tenim el gran poder de creure en nosaltres mateixos. Per això la nació catalana ha sobreviscut a diversos intents d'aniquilació. Per sobre i per sota de la nació material hi ha una idea poderosa, atractiva i compartida que ens salva de les derrotes i ens projecta cap el futur: el catalanisme, com a esperança en nosaltres mateixos i en les nostres forces. El catalanisme, com a sentiment d'estima al país i de compromís amb la seva gent.

Som, doncs, i des de fa tres-cents anys, una idea d'esperança contra la derrota, contra la resignació, contra l'assimilació, contra la desaparició i contra l'oblit. L'endemà mateix de l'11 de setembre de 1714, quan la ciutat de Barcelona va caure davant les tropes franco-castellanes, el nostre país va començar a creure en el futur i va posar-se a treballar. Venim d'aquell moment tràgic d'autoafirmació però no som presoners del passat, ans al contrari. El catalanisme com a idea és, per sobre de tot, una conquesta obstinada del futur. És mirant sempre endavant que hem esdevingut una història d'èxit a Europa, "un miracle" per dir-ho en paraules de l'historiador Josep Termes.

Amb aquesta idea al cap, l'any 1914, Prat de la Riba posa els fonaments del modern autogovern amb vocació i mentalitat d'Estat. També agafats a aquesta idea, com un naufrag a una fusta, suportem la guerra civil i travessem la llarga dictadura de Franco. I gràcies a l'energia d'aquesta idea som protagonistes de la recuperació democràtica l'any 1975. Avui, en aquest 2010 que s'acaba, aquesta idea ha de servir-nos per imaginar nous camins que ens permetin superar les crisis que ens angoixen i el dur bloqueig institucional que patim com a nació. Bo i sabent que el món ha canviat i que alguns interrogants importants de 1914 o de 1975 ja han tingut resposta. Ara sorgeixen noves preguntes, les que són pròpies d'un món global al qual, com vaig dir l'any 2007, ha

d'adaptar-se el catalanisme amb l'esperit crític que exigeix la complexitat que ens envolta. I nosaltres, els catalans i catalanes d'avui, tenim dret a fer preguntes i a rebre respostes clares sobre la nostra llibertat.

Vull proclamar des d'aquí, solemnement, el meu compromís amb aquesta idea de futur i d'esperança que representa Catalunya, una idea que ens pertany a tots, per damunt de partits i creences, orígens i accents. Només des de la dignitat i des de la responsabilitat que conté aquesta idea podem fer allò que ara cal fer. I ho hem de fer tots plegats, des del Govern i des del Parlament, des de les institucions i des de la societat. El que resulta decisiu no és l'èxit del Govern, sinó l'èxit del conjunt de la societat catalana. O ens en sortim tots plegats, com un sol poble, o tots els esforços seran balders.

El nou Govern, i el seu President si finalment surto elegit pel Parlament, volem guanyar-nos la credibilitat a base d'explicar la veritat, per dura que sigui.

Des de la política no podem, ni devem, ocultar, maquillar o desfigurar la realitat en benefici dels missatges. Avui la gent valora més els testimonis que els mestres i quan valora aquests últims, és perquè son testimonis. Nosaltres volem ser un Govern de paraules, de fets i de paraula. Un Govern que s'explica, que pren decisions, i que compleix. Sense divorci entre l'explicació, els fets i el compliment dels compromisos.

Estic fermament convençut que el nostre país és conscient de les dificultats de tot ordre a les que haurem de plantar cara i sé que no se'ns demanen ni miracles ni solucions màgiques, que estan fora del nostre abast. La societat ens demana, però, serietat, responsabilitat, lideratge, cohesió, sentit pràctic, ideals i esperança.

Aprofito la solemnitat d'aquesta sessió d'investidura per fer una crida a la corresponsabilitat i el colideratge de la societat catalana.

El país necessita un bon lideratge polític, però si ho refiéssim tot a aquest lideratge polític no ens en sortirem. Un Govern fort com el que vull presidir necessita una societat forta, dinàmica i amb el coratge necessari per coliderar, per corresponsabilitzar-se, del camí que hem d'emprendre cap al futur. El Govern ha de fer unes coses i la societat n'ha de fer unes altres, certament, i el país necessita la col·laboració entre ambdues esferes i que les iniciatives sorgides de la societat civil siguin animades i potenciades, més que no pas entorpidides, per l'administració. Catalunya ha sobreviscut perquè la societat s'ha sabut dotar, sovint sense institucions pròpies o amb els poders en contra, d'instruments efectius per desenvolupar-se en tots els terrenys. Aquesta societat ha de posar les seves millors energies al servei del repte col·lectiu d'aixecar Catalunya, sense por al fracàs o al judici

públic desfavorable. És hora de tancar les pors i d'aflorar el coratge perquè Catalunya necessita de les millors contribucions de la seva societat.

Aquesta crida que faig al compromís i a la responsabilitat descansa també en un deure moral. Tothom que tingui un determinat talent, una qualitat específica, una experiència acumulada, pot posar-lo al servei del país. No és moment de mirar què fa el nostre veí pel país, sinó què podem fer cadascun de nosaltres per Catalunya.

Vivim temps decisius pel futur de Catalunya, i probablement les decisions que prenguem ara marcaran el rumb del país durant temps més llargs que els que dura una sola legislatura. Tots estem cridats a posar el nostre gra de sorra per aixecar Catalunya, i enlairar el seu esperit i el seu exemple, en aquests temps difícils. Tots tenim dret a participar de l'obra col·lectiva que suposa construir un país. Aquelles persones, però, que la vida els ha portat a tenir més talent o més capacitat, no només tenen el dret sinó també el deure de retornar a la societat una part del que n'han rebut. I sobretot en moments en els que Catalunya necessita aquests talents i aquestes capacitats.

Acabo amb una reflexió més de caire personal. Recordo que en una discussió parlamentària a l'inici de la legislatura anterior el President José Montilla em va recordar que ell havia arribat a la presidència de la Generalitat al primer intent. És evident que no és el meu cas. Tanmateix, la vida t'ensenya que els fracassos i els èxits són relatius. Amb la perspectiva dels anys, els he de dir que mai em vaig sentir un fracassat amb la derrota; però que tampoc ara em sento un guanyador amb la victòria. Arribo a aquesta etapa de la meua vida lleuger d'equipatge, però a l'hora carregat d'il·lusió per poder fer, durant un temps limitat, un bon servei a Catalunya. I continuar així escrivint algunes pàgines més de la història de Catalunya, un país que ha cregut i creu prou en ell mateix per mantenir-se dempeus entre les nacions amb més tradició del món, com demostra la pròpia institució de la Generalitat, de la qual després de més de 650 anys d'existència aspiro a ser-ne el 129è president si vostès m'atorguen la seva confiança.

Visca Catalunya!